

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16031 van 18 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 april 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 14 september 2006, verklaart er zich op 15 september 2006 vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwierpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 28 maart 2007, verstuurd op 29 maart 2007.
- 1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart van Tibetaanse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Lhasa, Volksrepubliek China. Uw vader zou gestorven zijn toen u drie à vier jaar oud was en uw moeder zou u daarna verlaten hebben. Toen u zes à zeven jaar was, zouden uw grootouders u naar India gestuurd hebben. Via Nepal zou u naar India gegaan zijn. U zou geregistreerd zijn bij de Nelen Khang in Kathmandu. In India zou u in het Ghadong klooster ingetreden zijn. U zou echter geen goede leerling geweest zijn en in 2002 zou u uit het klooster gegaan zijn. U zou vervolgens geld verdiend hebben met de verkoop van uw schilderijen en tekeningen. U zou echter geen Indische verblijfsvergunning hebben en daarom zou u besloten hebben India te verlaten. U zou het vliegtuig in Delhi genomen hebben en via Duitsland zou u naar België gekomen zijn. Op 14 september 2006 bent u in België aangekomen en de volgende dag heeft u hier asiel aangevraagd. U bent in het bezit van een foto van uzelf als monnik in India en een fax van uw klooster in India.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
 - verzoeker heeft nog geen enkel begin van bewijs voorgelegd van zijn Chinese afkomst of van het feit dat hij geregistreerd is in het “Reception Center” in Kathmandu of Dharamsala, deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag;
 - verzoekers verklaringen in het kader van zijn leven als monnik ondermijnen zijn geloofwaardigheid;
 - verzoeker legt tevens onsamenhangende verklaringen af over zijn vertrek uit Tibet, waardoor zijn geloofwaardigheid verder in het gedrang komt;
 - de door verzoeker neergelegde documenten kunnen de appreciatie niet wijzigen.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van de Vluchtelingenconventie van Genève en stelt dat de Commissaris-generaal totaal geen rekening gehouden heeft met de gegronde vrees die hij heeft voor zijn leven. Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn relaas en meent dat zijn vervolgingsvrees niet eenduidig te benoemen is maar dient te worden gezien in de context van de Tibetaanse en Chinese spanningen en conflicten.
- 2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde in 1994 via Nepal naar India te zijn gegaan en aldaar in een klooster als monnik te hebben gestudeerd tot 2002, waarna hij zich bij vrienden in India ging vestigen. Verzoeker beschikte over geen enkel verblijfsdocument en werd

diverse malen door de politie opgepakt en in de gevangenis ondergebracht, waardoor hij steeds in vrees leefde om opgepakt te worden en zich aldus niet meer op straat durfde te vertonen. De Raad merkt op dat verzoeker evenwel geenszins aannemelijk heeft gemaakt problemen te hebben gekend ten gevolge van zijn illegaal verblijf in India. Er zijn bovendien geen berichten dat Tibetaanse vluchtelingen in India problemen kennen, of zelfs door India worden teruggestuurd. Verzoeker voert hiertoe tevens geen stukken aan die hierop ook maar enigszins kunnen wijzen. Daarnaast toont verzoeker ook niet aan in India een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kennen. De Raad stelt bovendien vast dat, hoewel verzoeker aankondigde inspanningen te zullen leveren om documenten uit China, Nepal en India te laten overkomen om zijn identiteit en ingeroepen problemen te staven, verzoeker dienaangaande nog steeds in gebreke is gebleven, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt omtrent zijn asielrelaas.

3. Verzoeker formuleert voorts een kritiek op de motivering van de bestreden beslissing. In een eerste overweging bestrijdt verzoeker de stelling van de Commissaris-generaal dat hij nog steeds geen documenten heeft voorgelegd ter staving van zijn Chinese afkomst noch van zijn registratie in het "Reception Center". Verzoeker stelt dat hij in België wel degelijk zijn ware identiteit heeft meegedeeld en pogingen heeft ondernomen om deze te bewijzen maar hierbij afhankelijk is van derden.
- 2.1.4. De Raad wenst verzoeker er op te wijzen dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). Het ontbreken van stukken die zouden toelaten verzoekers identiteit en/of reisweg te verifiëren, zonder aanvaardbare verklaring hiervoor, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Wat betreft het voorgelegde origineel document van het Ghadong Monastic Institute merkt de Raad op dat het stuk dateert van 21 januari 2007, terwijl de bestreden beslissing dateert van 28 maart 2007. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift echter niet uitéén waarom hij dit zogenaamde stuk niet eerder kon voorleggen. Verzoeker stelt enkel dat hij het document niet tijdig kon voorleggen voor het Commissariaat-generaal maar werkt dit niet uit, noch bewijst hij dit. De Raad dient verzoeker evenwel te wijzen op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat stelt dat nieuwe gegevens slechts in aanmerking genomen kunnen worden als verzoeker kan aantonen dat hij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure. Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift een afdoende verklaring te geven voor het laattijdig neerleggen van het origineel van dit document. Bovendien dient verzoeker er op te worden gewezen dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteen gezet waarom er geen geloof wordt gehecht aan het feit dat verzoeker monnik zou zijn geweest in een klooster in India, waardoor er eveneens ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van het voorgelegde document. Van verzoeker die beweert gestudeerd te hebben in een monnikenklooster (DVZ, p.10) mag verwacht worden dat hij kan antwoorden op enkele elementaire kennisvragen over zijn geloof. Daarnaast kunnen documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

5. De Raad stelt echter wel vast dat verzoeker de aangehaalde ongeloofwaardige elementen omtrent het feit dat hij monnik was in een klooster betwist. Verzoeker geeft als verklaring dat hij een beperkt geheugen heeft voor het feit dat hij niet alle festivals van het klooster bij naam kan onthouden.
- 2.1.6. De Raad stelt evenwel dat verzoekers argumentatie onafdoende is teneinde de vernoemde ongeloofwaardigheden in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Immers, een beperkt geheugen kan de vaststelling dat hij bijzonder vaag bleef toen hem gevraagd werd om enkele festivals in het klooster op te noemen, dat hij blijkbaar ook één van de belangrijkste dagen van de Tibetaanse geschiedenis vergeten was en dat hij niet wist van wie hij de reïncarnatie was, niet verschonen. De Raad merkt overigens op dat verzoeker geen enkel medisch attest naar voor brengt dat er op wijst dat verzoeker problemen zou kennen met zijn geheugen. Bovendien waren de kennisvragen die aan verzoeker werden gesteld zo elementair dat iemand met een beperkt geheugen deze ook kan beantwoorden waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering ooit monnik te zijn geweest.
- 2.1.7. De aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen tracht verzoeker te weerleggen door te wijzen op zijn jeugdige leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Tibet en het feit dat hij niet gewoon is aan ons westers analytisch denken waardoor hij zich anders kan gaan uitdrukken vanuit een eigen denkkader.
8. De Raad stelt echter vast dat de opgesomde tegenstrijdigheden hun grondslag vinden in het administratief dossier, telkens duidelijk en correct verwoord zijn in de bestreden beslissing en geenszins voor interpretatie vatbaar zijn. De jeugdige leeftijd en het beweerde gebrek aan westers denkvermogen zijn op zich onvoldoende om de vastgestelde verschilpunten te weerleggen. Van verzoeker mag immers wel degelijk verwacht worden dat hij nog weet of hij Tibet verlaten heeft op zesjarige of elfjarige leeftijd of ergens daartussen en dat hij het aantal mensen samen met wie hij vertrokken is kan inschatten. Waar verzoeker stelt dat het mogelijk is dat hij zich kan uitdrukken vanuit een eigen denkkader, geeft hij nergens aan wat dit eigen denkkader dan wel inhoudt. Verzoeker slaagt er dan ook duidelijk niet in om een degelijke uitleg of afdoende verklaring te geven voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en lacunes, waardoor deze ten volle gehandhaafd blijven.
- 2.1.9. Voorts werpt verzoeker op dat hij een vrij van interne tegenstrijdigheden vluchtrelaas naar voor gebracht heeft, terwijl de Commissaris-generaal zich bezondigt aan bedenkelijke interpretaties en dat de Commissaris-generaal zich ten onrechte niet heeft uitgesproken over zijn vervolgingsvrees, terwijl verzoeker zich duidelijk in een gevaarlijke situatie bevindt en geen veilig leven kan leiden in China (Tibet). Verzoeker doet voorts gelden dat een bestuurshandeling slechts draagkrachtig is gemotiveerd als niet alleen de feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld, en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid, hetgeen in casu niet afdoende zou zijn gebeurd. Hij geeft de vluchtelingendefinitie weer en voegt daaraan toe dat het element vrees voor vervolging een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst, dat een gegronde vrees voor vervolging inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de redenen vermeld in de Conventie van Genève bestaat, en verwijst verder naar rechtsleer luidens dewelke de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neerkomt op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van een risico op vervolging, in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn. Volgens verzoeker heeft de Commissaris-generaal niet op correcte wijze nagegaan of verzoekers asielmotieven wel degelijk aanvaard kunnen worden in acht genomen de objectieve gegevens die over China/Tibet bekend zijn. Verzoeker haalt hierbij aan dat er geen twijfel is omtrent de Tibetaanse origine van verzoeker, dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat de

mensenrechten in China, ten aanzien van autochtone Tibetanen niet gewaarborgd worden, dat Tibetanen die illegaal het land hebben ontvlucht en asiel hebben aangevraagd, bij een terugkeer kunnen opgepakt worden en zelfs gevangen genomen worden, hetgeen in strijd is met artikel 3 van het E.V.R.M. en dat er bijgevolg duidelijk informatie is dat de schendingen en vervolgingen ten overstaan van Tibetanen in China plaatsvinden. Om aan te tonen dat de mensenrechtenschendingen die verzoeker inroept wel degelijk gekend zijn, verwijst verzoeker naar een recent arrest van de Vaste Beroepscommissie en naar enkele artikels in verband met de huidige situatie van de Tibetanen in China, onder meer een recent verslag van het Europees Parlement over de betrekkingen tussen de EU en China waaruit o.m. blijkt dat religieuzen in Tibet gevaar lopen.

10. De Raad stelt vast dat verzoeker omtrent zijn vrees voor vervolging slechts naar algemene rapporten/artikels verwijst omtrent de algemene situatie in Tibet. Dit volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (R.v.St., nr. 121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004). Verzoeker is er echter niet in geslaagd, zoals hoger uiteengezet, zijn identiteit, afkomst en ingeroepen problemen aannemelijk te maken. De verwijzing naar algemene informatie over een situatie in een bepaald land, is onafdoende om verzoekers persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève aannemelijk te maken.
- 2.1.11. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, kan worden gesteld dat in het kader van huidig beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid heeft om artikel 3 E.V.R.M. rechtstreeks te toetsen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel het reële risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst in casu in het kader van de subsidiaire bescherming van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Het louter declaratief karakter van de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat niet toe ter zake tot een beoordeling over te gaan.
12. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door de verzoekende partij, kon de Commissaris-generaal op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas zodat de voorgewende vrees voor vervolging niet aannemelijk is.
13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. In een tweede middel verwijst verzoeker naar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiaire bescherming). Opnieuw verwijst verzoeker naar het feit dat uit hedendaagse landenrapporten blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken en mishandelingen bestaan en er een ernstig risico is op vervolging van Tibetanen die het grondgebied hebben verlaten om zich elders te vestigen en nadien asiel aanvragen. Verzoeker wijst tevens op artikel 3 van het E.V.R.M. waarbij de verzoeker een ernstig risico loopt opgepakt en gevangen genomen te worden bij terugkeer.

2.2.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker, zoals hoger uiteengezet, geruime tijd in India heeft verbleven en niet aannemelijk maakt aldaar een risico te lopen op gedwongen uitzetting naar China. Zelfs indien verzoekers beweringen volgens dewelke hij tussen 1994 en 2002 illegaal in India zou hebben verbleven al op waarheid zouden berusten, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zijn “illegale” verblijf niet zou kunnen regulariseren. De kritiek op de toestand van de mensenrechten in China is bijgevolg irrelevant voor de situatie van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat hij in geval van een terugkeer naar India een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De Raad vindt geen elementen die zouden kunnen leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-----------------------	--

mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.
------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.